

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, L.L.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 20 Az 67/2021-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta se sídlem Mánesova 1175/48, 120 00 Praha, se určuje částkou 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM-177/LE-VL17-ZA20-R2-2020; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, ze dne 9. 12. 2020, č. j. KRPA-312459-11/ČJ-2020-000022-ZSV, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn za účelem správního vyhoštění. Posléze žalobce podal dne 17. 12. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně bylo dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 6. 4. 2021. Žalobce přicestoval do České republiky v červenci nebo srpnu roku 2018. Přiletěl letadlem z Gruzie do Prahy za účelem návštěvy svých přátel. Ze zemí Evropské unie navštívil ještě Německo a Polsko. V žádné jiné zemi doposud nežádal o udělení mezinárodní ochrany, ani mu nebyla udělena žádná oprávnění k pobytu. Žalobce uvedl, že pracoval jako policista,

načež v roce 2012 se dostala k moci nová vláda pod vedením strany Gruzínský sen, která vystřídala vládu minulou pod vedením strany Sjednocené národní hnutí (dále jen „SNH“). Po těchto volbách došlo v řadách policie k hromadnému propouštění, které se týkalo i žalobce, což bylo podle jeho tvrzení z důvodu jeho podpory předchozí vlády. V tu dobu pracoval jeho otec jako zástupce primátora ve městě Zugdidi a po nějaké době propustili i jeho, přičemž následně se otec vrátil zpět na magistrát, ale již na nižší pozici. Poté žalobce nemohl najít novou práci, až nakonec začal soukromě podnikat a nechal se zaměstnat v soukromé společnosti. Vlastnil dvě bistra s rychlým občerstvením a malý obchod. Podnikání byl nucen zanechat kvůli četnosti kontrol ze strany veřejné správy. Podotkl, že se myslí, že tyto kontroly byly cílené a že je někdo posílal, neboť ve vedlejších podnicích se nic takového nedělo. Pronajímatel mu také vypověděl nájem, což udělal pod nátlakem. Při svém podnikání neměl žádné dluhy a úvěr bance splatil. Zkoušel podnikání nabídnout jinému člověku, aby na něj zapomněli. Když se však asi po roce k podnikání vrátil, začalo to všechno znovu, a nakonec se rozhodl svůj podnik prodat. Ze zaměstnání v soukromé společnosti byl propuštěn během své soukromé dovolené zde v České republice v roce 2018, jelikož se na žádost zaměstnavatele nemohl do druhého dne vrátit a dostavit se do zaměstnání kvůli nedostupnosti leteckého spojení. Toto své poslední propuštění také považuje za politicky motivované, jelikož jeho zaměstnavatel začal spolupracovat s významným politikem v Gruzii. Na policii se se svými problémy neobrátil na základě zkušeností svých kolegů, kteří začali mít velké problémy poté, co podali stížnost k soudu. S žádostí o pomoc se neobrátil ani na žádnou jinou organizaci či instituci a napsal pouze žádost o uvolnění z řad policie. Předpokládal totiž, že pokud odejde od policie, dostane jeho otec prostor pro práci na radnici. Rovněž konstatoval, že když se nachází v České republice, nepodnikají jeho nepřátelé žádné kroky ani proti němu, ani proti jeho blízkým. Podotkl, že když podal žádost o odchod z policie, stal se jeho otec zástupcem starosty města, ale když zůstával ve městě, byl z této funkce odvolán a postupně klesl o několik pozic níže. Vedoucím jeho matky byl poté člověk, který byl tchánem nového ministra obrany Gruzie. Ten přímo sdělil jeho otcí, že pokud bude žalobce v Gruzii, tak nebude jeho matka moci pracovat ve své funkci, a to vzhledem ke vztahům žalobce s národní stranou.

[3] Žalovaný neshledal uvedené důvody spočívající primárně v neodůvodněném propuštění žalobce od policie, dále v kontrolách jeho podnikání, případně jeho propuštění ze soukromé společnosti jako azylově relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Následně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 1. 3. 2021, č. j. OAM-177/LE-VL17-ZA22-2020, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu; toto rozhodnutí bylo poté zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 5. 2021, č. j. 60 Az 11/2021-39, z důvodu nedostatku podkladů ve správním spise. Žalovaný poté doplnil správní spis o nové podklady, konkrétně o matriál s názvem „Gruzie– Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav: listopad 2020“ a „Gruzie - Přehled údajů o zemi za rok 2020“; umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim; následně rozhodnutím ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM-177/LE-VL17-ZA20-R2-2020, mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce napadl zmíněné rozhodnutí žalovaného žalobou k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením odmítl pro nedostatečnou specifikaci žalobních bodů; ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud toto usnesení rozsudkem ze dne 20. 9. 2022, č. j. 5 Azs 40/2022-32, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

pokračování

[4] V **žalobě** žalobce především uváděl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s tvrzením ohledně odůvodněné obavy z pronásledování v Gruzii a také že si nezajistil dostatečné množství aktuálních informací o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii.

[5] **Městský soud** shledal obě námitky žalobce nedůvodné; dle městského soudu žalovaný vycházel z řádně zjištěného stavu, žalobci umožnil sdělit všechny rozhodné informace a taktéž si opatřil i dostatečné množství informací o zemi jeho původu. Soud měl vzhledem k informačním materiálům žalovaného za to, že Gruzii lze kromě některých regionů považovat za demokratickou zemi, která dbá na dodržování lidských práv. Stejně tak se městský soud v napadeném rozsudku ztotožnil s názorem žalovaného, že u žalobce nejsou dány důvody k udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, přičemž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93: *„Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.“* (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30). Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že jeho tvrzení zůstala pouze v obecné a spekulativní rovině, nespecifikoval, jak byl politicky aktivní a proč právě jeho problémy byly způsobovány z politických důvodů. Podle městského soudu tak žalobce nesplnil svou povinnost uvést konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by stěžovateli měl vyhovět. Dle městského soudu žalobcovy potíže v zemi původu ani ve svém souhrnu nedosahují takové intenzity, že by mu braly životní perspektivu, zcela zásadně snižovaly kvalitu jeho života a vyvolávaly odůvodněný silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti jeho situace. Žalobce současně nebyl ohrožen ani na svobodě nebo životě a ani mu nehrozila zásadní zdravotní újma. Zmíněné problémy tedy nelze ani v jejich souhrnu vyhodnotit jako dostatečně závažné, aby mohly být považovány za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s čl. 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), neboť nedosahují intenzity závažného porušení základních lidských práv.

[6] Městský soud rovněž podotkl, že žalobce se nikdy se svými problémy neobrátil na žádnou instituci či organizaci fungující v jeho zemi původu, aby mu pomohla. Mezinárodní ochrana však není univerzálním nástrojem poskytování ochrany a může být udělena žadateli, až pokud selžou vnitrostátní prostředky ochrany v zemi jeho původu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 Azs 435/2019-32). Z žalovaným shromážděných informací o zemi původu přitom je možné dovodit, že Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) lze považovat za bezpečnou zemi původu, protože v ní platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, publikovaný pod č. 4270/2022 Sb. NSS). Podle těchto shromážděných informací mají občané Gruzie k dispozici rovněž legální prostředky obrany lidských práv a ochrany před zneužitím pravomoci ze strany státních orgánů,

funguje zde také veřejný ochránce práv. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v Gruzii nebylo možné domoci se ochrany před politicky motivovaným protiprávním jednáním.

[7] V **kasační stížnosti** žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Především tvrdí, že městský soud nesprávně vyhodnotil aktuální informace o zemi původu stěžovatele a také nesprávně posoudil stěžovatelovu situaci ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Navzdory skutečnosti, že stěžovatel ve svém přípisu ze dne 14. 4. 2022 předložil městskému soudu zprávy, které nejen že poukazovaly na problémy s dodržováním lidských práv v Gruzii, ale dokonce uvádějí jeho jméno jako jednoho ze zaměstnanců, který byl po změně vlády propuštěn ze zaměstnání bez řádného uvedení důvodu. Z těchto zpráv je patrné, že pronásledování z politických důvodů je v Gruzii běžné. Dále stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, dle kterého *„předpokladem naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod proto je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat, a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo.“* V tomto rozsudku navíc Nejvyšší správní soud konstatoval závěr, že není *„povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí.“* Podle ustálené judikatury lze za pronásledování totiž považovat i jednorázový incident (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57), nebo souhrn více málo závažných incidentů. Dále namítal, že není možné mu klást k tíži, že se neobrátil se svými problémy na žádnou instituci fungující v Gruzii, ani účelové podání žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal až po dvou letech nelegálního pobytu na území České republiky při hrozbě správního vyhoštění, jak uvedl městský soud.

[8] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** navrhl její zamítnutí, případně odmítnutí pro nepřijatelnost. Odvolává se na své vyjádření k žalobě, jelikož stěžovatelovy námitky jsou obdobné.

[9] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté se ve smyslu § 104a s. ř. s. soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě *„rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu“*. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost přdestírá k rozhodnutí především otázku možného pronásledování – a to z důvodu uplatňování politických práv na základě podpory předchozí vlády, v důsledku čehož měl být stěžovatel neodůvodněně propuštěn od policie, měl problémy v soukromém podnikání a byl propuštěn ze soukromé společnosti; a dále otázku nedostatečného zohlednění informací poskytnutých nevládními organizacemi. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Z odůvodnění rozsudku je zcela zřejmé, jakými úvahami byl městský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden. Jedná se o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatečné odůvodnění, z něhož je zcela zřejmé, proč v posuzované věci neshledal splnění zákonných podmínek pro udělení některé formy mezinárodní ochrany. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje argumentace soudu opřená o informace ze zpráv o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu i přesto, že s nimi stěžovatel nesouhlasí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018-27).

[13] Z hlediska naplnění podmínky azylově relevantního důvodu – uplatňování politických práv – není podstatné, zda žadatel o mezinárodní ochranu určité politické názory skutečně zastává anebo je zastává pouze zdánlivě, jsou-li mu připisovány původci pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS; přiměřeně také rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). I když tedy stěžovatel žádnou politickou činnost nevyvíjel a pouze se označil za podporovatele vlády, mohly mu s ohledem na jeho zaměstnání u policie být určité politické názory (resp. sympatizování a tichá podpora tamějšího režimu) připisovány. Jedná se však o jednu (nikoli jedinou) z kumulativních podmínek pro udělení azylu. V každém případě musí být splněny i ostatní podmínky, vč. podmínky hrozící újmy, která musí dosahovat intenzity pronásledování, přičemž musí existovat kauzální nexus (nezbytná příčinná souvislost) mezi pronásledováním a jeho důvody.

[14] Z vyjádření stěžovatele není patrné, že by byl politicky exponovanou osobou, ani nesdělil v čem jeho podpora předchozí vlády spočívala. Stěžovatel své pronásledování spojuje se svým původním povoláním policisty. Nicméně ani v případě dozorce ve vězení nebylo prokázáno, že by tito dozorcí sloužící za minulé vlády čelili systematickému pronásledování bez možnosti domoci se pomoci (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 17/2021-46); ke stejnému názoru došel Nejvyšší správní soud i v případě vojáků sloužících za předchozí vlády (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 Azs 239/2019-56). Ze zpráv předložených stěžovatelem, ani těch opatřených žalovaným, nevyplyvá, že by tito podporovatelé předchozí vlády byli v Gruzii vystaveni systematickému pronásledování ze strany státu. Ve zprávě předložené stěžovatelem *Transparency International Gruzie* bylo popsáno, že gruzínští policisté údajně od vedení slyšeli, že by všichni policisté sloužící za minulé vlády měli odejít. Dle tvrzení stěžovatele a přiloženého seznamu *Transparency International Gruzie* nicméně není zřejmé, proč těchto 27 policistů, mezi nimiž byl i stěžovatel, mělo útvár opustit, jelikož na seznamu figuroval pouze zlomek osob z celého útvaru. Stěžovatel opustil řady gruzínské policie v roce 2013 a od té doby neusiloval o možnost k ní opět nastoupit. Věnoval se buď soukromému podnikání nebo byl zaměstnán v soukromé společnosti. Nadto neopustil Gruzii poté, co s ním byl rozvázán pracovní poměr v soukromé společnosti. Zemi původu opustil za účelem soukromé dovolené v České republice, během této dovolené s ním byl ukončen pracovní poměr v Gruzii a on už zde zůstal, aniž by se vrátil do země původu vyřídit jakékoliv náležitosti nebo se pokusil zvrátit, podle jeho tvrzení, neoprávněné ukončení pracovního poměru. Dále výslovně uvedl, že v době jeho nepřítomnosti nejsou podnikány kroky ani vůči jeho osobě ani vůči jeho rodinným příslušníkům.

[15] Dle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, aby bylo jednání možné považovat za pronásledování, *musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).* Stěžovatelovy problémy ani ve svém souhrnu nedosáhly takové intenzity, a nebyly tak dostatečně závažné, aby mohly být považovány za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s čl. 9 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud stěžovatelem pocítované příkoří nemínil jakkoli zlehčovat, avšak jednání, kterým se Ministerstvo vnitra snažilo stěžovatele přinutit k odchodu z práce tím, že jej převedlo na personální oddělení a nutilo jej podat žádost o uvolnění od policie, stejně tak kontroly, kterým se musel stěžovatel podrobit v rámci svého podnikání, nelze považovat za tolik závažné a intenzivní, aby je bylo možno podřadit pod jednání, které porušuje základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice. Stěžovatel nikdy nebyl v souvislosti se svým politickým smýšlením vyslýchán ani nebyl z ničeho obviněn. Stěžovatel byl poté schopen nalézt práci v soukromé společnosti a v Gruzii setrval až do roku 2018, přičemž k jeho propuštění od policie došlo již v roce 2012.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že mu nemůže být přikládáno k tíži, že se neobrátil s žádostí o pomoc na žádné instituce působící v Gruzii, jelikož podle jeho zjištění státní orgány v Gruzii podléhají kontrole vládnoucí strany, nejsou nezávislé a transparentní. Stěžovatel v tomto ohledu argumentuje tím, že kolegové, kteří tak učinili a bránili se soudní cestou, tak měli velké problémy. Stěžovatel se odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, dle kterého „*v situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo na místě, aby správní orgán toto její tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu.*“ Městský soud ve svém rozhodnutí konstatoval, že z žalovaným shromážděných

pokračování

informací o zemi původu je možné dovodit, že Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) lze považovat za bezpečnou zemi původu, jak již bylo uvedeno výše, protože v ní platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, publikovaný pod č. 4270/2022 Sb. NSS). Navíc podle těchto shromážděných informací mají občané Gruzie k dispozici rovněž legální prostředky obrany lidských práv a zneužitím pravomoci ze strany státních orgánů se zabývá také ombudsman. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v Gruzii nebylo možné domoci se ochrany před politicky motivovaným protiprávním jednáním. Tento názor vyslovil rovněž Nejvyšší správní soud ve svých dřívějších rozhodnutích; ve vztahu ke Gruzii v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018-44, mimo jiné uzavřel, že „v zemi funguje možnost uplatnění práv občana na různých úrovních, vč. odvolání a přezkumu. Je možné se reálně domáhat prověření postupů policie, v zemi má rovněž poměrně silné postavení veřejný ochránce práv.“ Pouhá skutečnost, že stěžovatel prostředek ochrany v zemi původu nepovažoval za účinný, neznamená, že účinným nebyl (stejně tak i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37). Z podkladů, které si obstaral žalovaný, i z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v zemi existuje možnost domáhat se ochrany před zásahy jak ze strany státní moci, tak i od soukromých osob. Ze stěžovatelských předložených zpráv od *Transparency International Gruzie*, *Freedom House* nebo zprávy Ministerstva zahraničí USA vyplývá, že v Gruzii může probíhat politické stíhání a vyšetřování lídrů opozičních stran, mohou být omezena proopoziční média a může být omezen projev představitelů opozičních stran v médiích. Tyto osoby rovněž čelily nezákonnému zásahu do soukromí tím, že byly odposlouchávány bezpečnostní službou. Je nutné konstatovat, že však stěžovatel (jakožto řadový policista) nepatří ani do jedné skupiny výše vyjmenovaných osob. Podle zprávy Ministerstva zahraničí USA dochází ke zpochybňování práce veřejného ochránce práv od vládnoucí strany v zemi a jejich politiků, avšak podle informací opatřených žalovaným a také podle výše zmíněné judikatury má veřejný ochránce práv v zemi silné postavení. Zpráva také nezmiňuje, že i přes tyto problémy, by institut veřejného ochránce práv nefungoval.

[17] Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, mimo jiné uvedl, že „[č]as podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu““. Žalovaný tedy nemůže žádost žadatele o mezinárodní ochranu zamítnout jen na základě tohoto důvodu, aniž by se vypořádal s tvrzeními uvedenými v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně v nyní projednávaném případě se žalovaný s tvrzeními ohledně pronásledování v Gruzii a nemožnosti obrátit se na státní orgány vypořádal dostatečně. Městský soud se následně zabýval žalobními námitkami, a svůj rozsudek tak nezaložil pouze na závěru, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy si zjevně potřeboval legalizovat na území České republiky pobyt.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

[19] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS či usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení

náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[20] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, č. j. 5 Azs 242/2023-14, ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)] a v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něhož mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč zvýšená o DPH v sazbě 21 % na částku 8228 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta 30 dní.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu